

Aleg. 72.

Sprawozdanie

Wydziału krajowego z projektem ustawy budowniczej dla 29 gmin
miejskich.

Wysoki Sejmie!

C. k. Prezydium Namiestnictwa zawiadomiło Wydział krajowy odezwą z d. 28. Września 1881. l. 8.709/pr. ze Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 19. b. m. nie raczył udzielić Najwyższej Sankcyi uchwalonemu przez Wys. Sejm na posiedzeniu z dnia 18. Czerwca 1880. projektowi do ustawy budowniczej dla gmin miejskich: Biała, Bochnia, Brody, Brzeżany, Buczacz, Drohobycz, Gorlice, Gródek pod Lwowem, Jarosław, Jasło, Kołomyja, Krosno, Nowy Sącz, Podgórze, Przemyśl, Rzeszów, Sambor, Sanok, Śniatyn, Sokal, Stanisławów, Stryj, Tarnopol, Tarnów, Wadowice, Wieliczka, Zaleszczyki, Złoczów i Żółkiew.

Udzielone nam powody odmowy Najwyższej Sankcyi podajemy w dosłownem brzmieniu:

Główne zarzuty, które podniesione być muszą przeciw uchwalonej ustawie, dotyczą §. 1. w związku z §§. 65, 72, 74 i 75 o ile ustanowione tam normy odnoszą się do budowli kolei żelaznych (budowli na gruntach już zbudowanych i budować się mających kolei żelaznych).

Co się tyczy §. 1., to zostało tu wprawdzie udzielenie konsensu do budowli kolei żelaznych z budowniczego policyjnego zakresu działania gmin wyłączonem i powołanym do tego władzom zastrzeżonem. Natomiast przekazano do zakresu działania gmin czynności co do oznaczenia linii regulacyjnej i poziomu przy takich budowlach, niemniej wysłuchanie sąsiadów i innych interesantów, i wykonywanie policyi bezpieczeństwa podczas prowadzenia budowy, przy czem §. 72. postanawia, że Zwierzchność gminna ma, jeżeli przeciw wykonywaniu budowy nie zachodzi żadna przeszkoda, zawiadomić o tem władzę budującą, a względnie dotyczący zarząd kolei żelaznej, że co do zarzutów nie usuniętych, jeżeli one nie są natury prywatno-prawnej, rozstrzygać ma po wysłuchaniu zarządu budowy, polityczna władza powiatowa, i że co do zarzutów polegających na tytule prawa prywatnego, ma być przeprowadzonym postępowanie unormowane §. 11. ustawy, w myśl którego także co do budowli kolei żelaznych wedle okoliczności rozstrzygać ma Sąd, czy i pod jakimi warunkami przy istnieniu takich zarzutów budowa może być rozpoczętą lub nie.

W dalszym toku instancyi należałoby w myśl §. 73. 1., §. 74. i §. 75. ustawy, zażalenia wniesione w takich sprawach budowlanych kolei żelaznych, przeciw zarządzeniom i orzeczeniom

przełożonego gminy, Zwierzchności gminnej i Rady gminnej do judykatywy wyższych organów autonomicznych, mianowicie Wydziału powiatowego i Wydziału krajowego.

Także udzielenie przyzwolenia do używania, i na zamieszkanie budynków kolejnych zostałoby według §. 65. ustawy zastrzeżonem tokowi instancyi powyższych organów autonomicznych.

Te postanowienia projektu ustawy, nie licują widocznie z obowiązującymi ogólnymi ustawami i przepisami, co do budowy kolei żelaznych — odstępują one raczej w zupełności od owej zasady, która stworzoną została ogólną ustawą o koncesjonowaniu kolei żelaznych, i polegającymi na tej ustawie szczegółowymi przepisami co do budowy na obszarach i gruntach już zbudowanych i budować się mających kolei.

Postanowienie §. 1. i dalsze z §fem tym w związku będące przepisy projektu ustawy, nie nadają się do uzyskania mocy ustawy, ponieważ — jak to ze strony Ministerstwa handlu podniesionem zostało — przez takowe zostałyby wprost zakwestyonowaną dotychczasowa ciągłość prawna, (Rechts-Continuität) budownictwa kolejowego, a to z najważniejszej rzeczy, mianowicie tam, gdzie chodzi o budowę samych kolei.

W skutek postanowień takich, jak te, które zostały zaprojektowane, budowa kolei żelaznej w Galicyi nie zależałaby już od fachowego ocenienia władzy sprawującej nadzór nad kolejami żelaznymi, lecz od całkiem przypadkowych zapatrywań pojedynczych urzędów gminnych, pomijając to, iż nie można wcale pojąć, jak w danym razie, pojedyncze, w myśl §. 1. projektu ustawy ustanowione linie regulacyjne i poziomy mogłyby utworzyć wykonalną całość.

Budowa kolei żelaznej musi jednak od samego początku być traktowaną jako całość, a skoro projekt budowy został raz ustalony, to faktycznie niemożliwem jest, aby ktoś inny niż władza kolejowa rozstrzygał o kierunku i położeniu samej kolei i budynków kolejowych. Nadto przekazanie ustanowienia linii regulacyjnej i poziomu instancyom w zaprojektowanej ustawie wymienionym, sprawiłoby, iż wymagane przy budowie kolei żelaznej szybkie i pojedyncze postępowanie, stałoby się zupełnie iluzorycznem.

Jakkolwiek wspomniane postanowienia zaprojektowanej ustawy już z powyższych ze strony Ministerstwa handlu przytoczonych, i z natury rzeczy wypływających powodów są niedopuszczalne, to zachodzi jeszcze dalsza ważna okoliczność pod względem formalnym, a mianowicie to, że regulacja spraw kolejowych nie należy do kompetencji ustawodawstwa krajowego, zatem ogólne ustawy i rozporządzenia odnoszące się do przedmiotu zastrzeżonego ustawodawstwu państwowemu, nie mogą być zmienione w drodze ustawodawstwa krajowego.

Co do prowadzenia budowy kolei żelaznych, możnaby przeto analogicznie do zarządzenia §. 16. zaprojektowanej ustawy o budowlach obok kolei żelaznych, zamieścić w ustawie tej tylko ogólne postanowienie, któremby wyrażano, że co do budowy takich nie mają zastosowania przepisy powszechnej krajowej ustawy budowniczej, lecz obowiązujące w tej mierze osobne przepisy.

Pod tym względem byłoby wskazaniem względem obu rodzajów budowli (budowli kolejowych i budowli obok kolei żelaznej) ułożyć osobny paragraf następującej osnowy:

„Przy budowlach na gruntach kolei żelaznej (w myśl §. 2. ustawy o budowie kolei żelaznej z dnia 19. Maja 1874. Dz. u. p. Nr. 70.) i przy nowych budowlach, dobudowaniach i przybudowaniach obok już istniejących, lub w budowie będących kolei żelaznych, względnie w rejonie pożarowym (Feuerrayon) tychże, należy zastosować się do obowiązujących w tej mierze osobnych przepisów“.

Do ustępu 2. i 3. §. 1. w związku §. 67., 72., 74. i 75. projektu ustawy nadmienia się, że poczynione w tych paragrafach zarządzenia co do budowy publicznych, wykonywanych przez Państwo, Kraj lub Powiat, nie są dokładne.

Pod tym względem należałoby uzupełnić ustawę według następujących, w nowszych ustawach budowniczych przyjętych zasad:

1. do przedsięwzięcia komisji na miejscu, jak i do wysłuchania sąsiadów i innych interesantów, co do możliwych zarzutów, powołaną jest polityczna władza powiatowa (w miejscowościach, które mają własne statuta — ustanowiona jako polityczna władza powiatowa — władza gminna), która

2. co do linii regulacyjnej i poziomu, ma przesłuchać gminę, a jeżeli przy budowie nie zostały wniesione żadne zarzuty, zawiadomić o tem władzę budującą.

3. Co do zarzutów nie usuniętych, jeżeli one nie pochodzą z tytułu prawa prywatnego, rozstrzyga Namiestnictwo w porozumieniu z władzą która wykonuje budowę.

Co do zarzutów pochodzących z tytułu prawa prywatnego, postąpić ma Namiestnictwo według §. 11. projektu ustawy.

Przeciw §. 76. który traktuje o prawie nadzoru państwowego w sprawach budowniczych, nadmienia się, że tu powołane zostały tylko §§. 105 i 106 z pominięciem §. 104 ustawy gminnej. Powołanie §. 104 ustawy gminnej jest jednak koniecznym dla wykluczenia wszelkiej wątpliwości, że zarząd Państwa wykonuje w sprawach budowniczych prawo nadzoru według odnośnych postanowień ustawy gminnej, mianowicie według §. 104, 105 i 106, i że prawo to przez postanowienie ustawy budowniczej nie zostało naruszone.

Pod względem technicznym następujące postanowienia projektu ustawy, dają powód do pewnych uwag:

do §. 2. lit. a). Tutaj należałoby dodać słowa: „lub nad istniejącym budynkiem“ (Aufbau);

do §. 6. lit. b). Gdy przy sporządzaniu przekroju podłużnego wszelkie wzniesienia czy to wielkie czy to małe bezwarunkowo muszą być oznaczane, to należałoby słowa „wszystkich znaczniejszych wzniesień, i“ opuścić.

do §. 8. Postanowienie, wedle którego przy budowlach przedmiejskich wedle okoliczności nie należy wymagać przedłożenia należyście sporządzonego planu budowy, jest w interesie prawidłowego sprawowania policyi budowniczej niedopuszczalnym.

do §. 17. w ustępie 1. należałoby po słowach „murarzy i cieśli“ dodać „kamieniarzy“.

do §. 21. Postanowienie ustępu 2. wedle którego na każdym niższem piątrze licząc z góry na dół powinna być grubość murów powiększona o 15 cmtrów nie jest usprawiedliwionem, ponieważ główne i wewnętrzne mury, mogą przez piątro być przeprowadzane w tej samej grubości.

Również żądanie zawarte w ustępie 3. tego paragrafu, ażeby filary większe niż 75 cm. były z ciosu sporządzone, w wielu wypadkach byłoby za daleko idącym.

do §. 22. Ten paragraf dałby się zastąpić korzystnie postanowieniem analogicznym z §. 20. krańskiej ustawy budowniczej z dnia 25. Października 1875.

do §. 24. Co do budowli w miejscach wystawionych na wylew rzeki lub potoka, byłoby wskazanem przyjąć postanowienie, że przy budowlach takich, winna sień i podłoga wszystkich parterowych budynków mieszkalnych być położoną najmniej 32 cm. po nad najwyższy stan wody, a gdyby to było niemożliwym, najmniej 32 cm. po nad stan wody, powtarzający się w krótszych odstępach czasu, i że do tego także przy przebudowaniu takich budynków wedle możliwości stosować się należy.

do §. 25. Ostatnie zdanie 1. ustępu powinno opiewać: „Urządzenie wchodów do piwnic od ulicy lub placu publicznego przez drzwi leżące“.

do §. 26. Zamiast „powoła“ należałoby powiedzieć „szczyt sklepienia“.

do §. 27. Przepisy tego paragrafu wypadałoby uzupełnić postanowieniem o materyale z jakiego schody mają być sporządzone.

do §. 32. W ustępie 1. należy zamiast „w przekroju okrągłym“ powiedzieć „w średnicy“.

do §. 35. Jeżeli każde piątro ma mieć swoje własne kominy, to nie szkodziłoby nic, by takowe poczyniły się dopiero na dotyczącem piątrze.

do §. 36. Nie zupełnie jasny przepis tego paragrafu dałby się zastąpić postanowieniem, iż do jednego komina nie mogą wchodzić ogniska z kilku piątr.

do §. 38. Urządzenie lekkich pował możnaby dozwolnić, ponieważ przestrzeń po nad kotłem parowym do pewnych celów musi być używaną.

do §. 41. Przepis ustępu 1. należałoby uzupełnić w tym kierunku, że stodoły etc. muszą od budynku mieszkalnego, względnie od kuchni dziesięć (10) metrów być oddalone, lub mogą być przebudowane, jednakże tylko wówczas jeżeli przyległe izby mieszkalne przez trwałe mur ogniochronny od stodoły etc. będą oddzielone.

do §. 46. Żądanie, aby przejścia, znajdujące się w murze ogniochronnym w obrębie strychu były zaopatrywane w drzwi na obie strony otwierać się dające, nie odpowiada wymogom bezpieczeństwa ogniowego i należałoby tu wymagać urządzenia drzwi, które się same zamykają.

do §. 47. Zarządzenie ustępu 1. wypadłoby uzupełnić następującem postanowieniem: „od przepisu tego można przy użyciu potrzebnych środków bezpieczeństwa odstąpić wówczas, jeżeli „wedle §. 20. niniejszej ustawy do budowy domu może być użytym materiał nieogniotrwały, lub tam „gdzie dozwolone są izby pod dachem (poddasze)“.

do §. 49. Co do kanałów odprowadzających nieczystości do głównego kanału jam kloacznych etc. należałoby ustanowić wymiar tychże.

Ponieważ spieszne uregulowanie stosunków budowniczych znaczniejszych miast naszego kraju jest ze wszech miar pożądanem, a nadto, ponieważ zmiany proponowane przez c. k. Ministerstwo nie dotyczą tak dalece zasadniczych postanowień ustawy, i skutecznie się dadzą bez naruszenia całości uchwalonej przez Wys. Sejm ustawy budowniczej, przeto pospieszył Wydział krajowy z poczynieniem odpowiednich poprawek, a mianowicie uchylił: z projektu ustawy 3ci ustęp §fu 1. i 4., ustęp §. 72. dotyczący budowli publicznych wykonywanych przez Państwo, kraj lub powiat, tudzież budowli kolej żelaznych i obok kolei żelaznych, a natomiast wstawił przy końcu rozdziału I., gdzie jest mowa o budowlach rozmaitej kategorii dwa nowe paragrafy (§§. 16. i 17.) traktujące o powyżej wymienionych budowlach w brzmieniu zaproponowanem przez c. k. Ministerstwo.

Również uchylił Wydział krajowy §. 8. projektu ustawy, a w §. 76 (obecnie 77) projektu przytoczył §. 104. ustawy gminnej.

W końcu zastosował się Wydział krajowy w zupełności do uwag technicznych zawartych w powodach odmowy z wyjątkiem uwagi odnoszącej się do §. 25. (dawnego a §. 26. nowego) projektu, albowiem ten paragraf w stylizacji proponowanej przez Oddział techniczny c. k. Ministerstwa, dopuszczałby urządzenia drzwi leżących do piwnic wewnątrz budynku, oraz wejścia do piwnic bezpośrednio z ulicy, lub placu, czego ze względu na publiczne bezpieczeństwo oraz ze względu na potrzebę zachowania porządku na ulicach, zalecić nie możemy i pozostawiamy ten paragraf w brzmieniu uchwalonem przez Wys. Sejm.

Wydział krajowy wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

Obok załączony projekt ustawy budowniczej dla wymienionych w nim miast i miasteczek.

Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

We Lwowie dnia 7. Października 1881.

Marszałek krajowy:

Dr. Zyblikiewicz wł. r.

Sprawozdawca:

Dr. Franciszek Smolka wł. r.

Członek Wydziału kraj.

U s t a w a

z dnia zawierająca przepisy budownicze dla gmin miejskich: Biała, Bochnia, Brody, Brzeżany, Buczacz, Drohobycz, Gorlice, Gródek pod Lwowem, Jarosław, Jasło, Kołomyja, Krosno, Nowy Sącz, Podgórze, Przemyśl, Rzeszów, Sambor, Sanok, Śniatyn, Sokal, Stanisławów, Stryj, Tarnopol, Tarnów, Wadowice, Wieliczka, Zaleszczyki, Złoczów i Żółkiew.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, wydaję dla gmin miejskich: Biała, Bochnia, Brody, Brzeżany, Buczacz, Drohobycz, Gorlice, Gródek pod Lwowem, Jarosław, Jasło, Kołomyja, Krosno, Nowy Sącz, Podgórze, Przemyśl, Rzeszów, Sambor, Sanok, Śniatyn, Sokal, Stanisławów, Stryj, Tarnopol, Tarnów, Wadowice, Wieliczka, Zaleszczyki, Złoczów i Żółkiew, następujące przepisy budownicze.

Rozdział I.

O pozwoleniu na budowę (konsensie).

§. 1.

Budowy wymagające konsensu w ogóle.

Do budowy nowego lub przekształcenia starego budynku, do zaprowadzenia w istniejącym budynku takich zmian, które wpłynąć mogą na jego trwałość, bezpieczeństwo od ognia, warunki sanitarne, lub na prawa sąsiadów, potrzebnem jest pozwolenie zwierzchności gminnej (konsens).

Wyjęte są z pod tego obowiązku budowle wykonywane na cele publiczne przez państwo, kraj lub powiat, niemniej budowle kolei żelaznych i obok kolei żelaznych (§. 16. i 17.).

§. 2.

Roboty szczególne wymagające konsensu.

W szczególności wymagają konsensu w §. 1. przepisanego następujące roboty:

- a) dobudowanie nowej części do istniejącego budynku, lub nadbudowanie tegoż;
- b) budowa studzien i piwnic;
- c) budowa nowych lub zmiana istniejących kanałów, ścieków, jam kloacznych, wychodków i zbiorników na wodę lub nawóz.
- d) budowa nowych lub zmiana istniejących ognisk i kominów;
- e) przeistoczenie pomieszczeń na sklepy, szopy, warsztaty, budynki gospodarskie lub łazienki i odwrotnie;
- f) przeistoczenie niezamieszkałych budynków lub ich części na mieszkania;
- g) wyprowadzenie lub zniesienie murów ogniowych, wyprowadzenie lub zniesienie wszelkich ścian;

- h) zmiana frontu od ulicy;
- i) wybicie drzwi lub okien ku ulicy lub ku domom sąsiednim i urządzenie wystawy sklepowej;
- k) przeistoczenie lub podwyższenie dachu;
- l) zmiana powały, belków, wiązań, sklepień i t. d.;
- m) stawianie słupów żelaznych, kamiennych lub drewnianych przy ulicy albo placu publicznym, oraz ustawianie ciężkich przedmiotów (posągów, kopuł i t. d.) nad gzymsami okapowymi;
- n) wszelkie roboty połączone z wykopami ziemnymi;
- o) odgraniczanie i odgrodzienie gruntów prywatnych od ulic i placów publicznych.

§. 3.

Pomniejsze zmiany.

Pomniejsze zmiany w istniejącym budynku, które nie należą do rzędu robót w §. 2. wymienionych, nie wpływają na trwałość budynku, jego bezpieczeństwo od ognia lub warunki sanitarne, wreszcie nie dotyczą praw sąsiadów, mogą być wykonane bez konsensu, jeżeli zwierzchność gminna, którą strona interesowana ma o tem naprzód pisemnie uwiadomić, nie oznajmi do trzech dni, że do wykonania zamierzonych zmian potrzebny jest jej konsens.

Przeciw orzeczeniu zwierzchności gminnej, uznającemu potrzebę konsensu, rekurs niema miejsca.

§. 4.

Bez uwiadomienia zwierzchności gminnej (§. 3) mogą być wykonane tylko roboty mające na celu utrzymanie budynków w dobrym stanie, a w szczególności zewnętrzne oczyszczenie lub odświeżenie, ułożenie nowej podłogi, naprawa drzwi i okien istniejących, naprawa komina niepołączona z żadną zmianą jego konstrukcyi wewnętrznej lub zewnętrznej, wreszcie przedstawianie pieców i ognisk na dotychczasowem miejscu.

§. 5.

Linia regulacyjna
i poziom.
Wywłaszczenie.

Jeżeli nowy budynek ma stanąć przy ulicy lub placu publicznym, budujący jest obowiązany wyjednać sobie u naczelnika gminy przed wniesieniem podania o konsens albo równocześnie z tem podaniem, oznaczenie linii regulacyjnej i poziomu.

W tym celu załączyć należy do podania plan sytuacyjny i niwelacyjny w dwóch egzemplarzach. Na planie sytuacyjnym mają być dokładnie oznaczone granice ulicy lub placu publicznego i granice sąsiednich realności. Naczelnik gminy zarządzi w skutek takiego podania oględziny w obecności zawezwanych sąsiadów, którym służy prawo wnoszenia zarzutów do protokołu. Na podstawie takiego dochodzenia, naczelnik oznaczy w ciągu ośmiu dni linię regulacyjną i poziom zamierzonej budowy.

Jeżeli w skutek oznaczenia linii regulacyjnej okaże się potrzeba cofnięcia budowy po za dotychczasową linię frontową, albo wysunięcia onej naprzód, wówczas w pierwszym przypadku właściciel gruntu budowlanego obowiązany jest za wynagrodzeniem odstąpić gminie na własność część gruntu między dawniejszą linią frontową a nową linią regulacyjną; w drugim zaś przypadku nabyć na własność od dotychczasowego właściciela za wynagrodzeniem część gruntu między dawniejszą linią frontową a nową linią regu-

lacyjną, którą to część gruntu właściciel jemu odstąpić jest winien. Orzeczenie o wywłaszczeniu (§. 365 ust. cyw.) należy do władzy politycznej.

Gdyby w tych przypadkach, co do wysokości wynagrodzenia ugoda do skutku nie przyszła, będzie takowa oznaczona przez sądowe orzeczenie; co jednakże nie wstrzymuje ostatecznego ustanowienia linii regulacyjnej i dalszej pertraktacji budowniczej.

Jeżeli budujący zajmuje grunt obcy pod budowę, konsens na budowę może być tylko wówczas jemu udzielony, jeżeli wykaże, że otrzymał zezwolenie właściciela tego gruntu, lub że dał dostateczne zabezpieczenie wypłaty wynagrodzenia, przez sąd orzec się mającego.

Co do kwestyi, jak ma być oznaczona linia regulacyjna i jaką przestrzeń gruntu pod budowę odstąpić lub zająć należy, wykluczona jest droga prawa.

§. 6.

Plan budowy.

Plan budowy, na którym podpisać się powinien jego autor i budujący, ma obejmować:

a) plan sytuacyjny, uwidoczniający położenie i granice: gruntu zabudować się mającego, przyszelego budynku, istniejących na gruncie budowlanym starych zabudowań; dziedziców i ogrodów, sąsiednich realności z wymienieniem ich właścicieli i oznaczeniem liczb konskrypcyjnych lub katastralnych, oraz wykazujący kierunek przylegającej ulicy lub placu publicznego, z oznaczeniem szerokości i linii frontowych;

b) plan niwelacyjny, a mianowicie przekrój podłużny i poprzeczny przez środek ulicy, z dokładnem oznaczeniem liczbami wysokości progu drzwi wchodowych nowej budowy;

c) plany poziome wszystkich piątr, piwnic i poddasza, przekrój podłużny i poprzeczny, tudzież fasadę budynku od ulicy z oznaczeniem wysokości sąsiednich domów.

Na planie piwnic powinny być uwidocznione doły kloaczne, kanały domowe, ich połączenie z kanałem głównym, przekrój poprzeczny i spadek, wreszcie ścieki i studnie.

Na planie poddasza przedstawić należy wszystkie mury strychowe, kominowe i ogniowe.

Niezwykłe konstrukcye, mianowicie żelazne, mają być przedstawione w szczegółowych rysunkach.

§. 7.

Skala planów.

Wszelkie plany mają być rysowane według miary metrycznej a mianowicie:

a) plany sytuacyjne obejmujące większą przestrzeń w skali 1 : 500 czyli 10 cm. = 50 m., przy mniejszej przestrzeni w skali 1 : 250 czyli 10 cm. = 25 m.

b) plany niwelacyjne co do długości, należy oznaczyć według skali planu sytuacyjnego a miarę wysokości według skali 10 razy powiększonej;

c) plany budowy mają być zastosowane do skali 1 : 100 czyli 10 cm. = 10 m.

Rysunki szczegółowe i konstrukcyjne mają być w takiej skali rysowane, ażeby umożliwione było ich dokładne rozpoznanie a mianowicie w stosunku 1 : 10, 1 : 20, 1 : 50 i t. d.

§. 8.

Komisyjne zbadanie planów.

W przeciągu ośmiu dni po wniesieniu podania o konsens, odpowiadającego wszelkim wymaganiom niniejszej ustawy, naczelnik gminy zarządzi przez swoje organa techniczne i administracyjne zbadanie planów w obecności budującego lub jego pełnomocnika, sąsiadów, a jeżeli ustanowiony został fachowy kierownik budowy, także i w jego obecności.

W braku własnego organu technicznego, powoła naczelnik do komisijnego badania planów jednego znawcę nieinteresowanego w tej sprawie. Jeżeli to połączone było z kosztami, ponosić ma takowe podający o konsens.

Naczelnik gminy naznacza termin komisijnego zbadania planów, wzywa do udziału osoby powyżej wskazane i jeżeli sam nie może kierować czynnością, deleguje do tego innego członka zwierzchności gminnej.

§. 9.

Postępowanie przy komisijnem zbadaniu planów.

Komisya mająca zbadać plan budowy spisze z swej czynności protokół.

Po technicznem zbadaniu planu i wyświeceniu zachodzących wątpliwości, następuje wysłuchanie opinii sąsiadów, którzy mają być zapytani, czy i jakie zarzuty przeciw zamierzonej budowie mają.

W razie podniesienia zarzutów ze strony sąsiadów, komisya starać się będzie o ich usunięcie w drodze ugody i wynik rokowań zapisze do protokołu.

Protokół ten podpisany przez wszystkich uczestników komisyi, służyć będzie za podstawę ostatecznego załatwienia podania o konsens ze strony zwierzchności gminnej, która w przeciągu dziesięciu dni po odbyciu komisyi wydać ma pisemne orzeczenie, pozwalające na zamierzoną budowę lub odmawiające pozwolenia. Zastrzeżone przez zwierzchność gminną warunki lub zmiany, mają być dokładnie wskazane w orzeczeniu i ile możności zaznaczone na planach, z których jeden egzemplarz tak w tym wypadku jak i w razie bezwarunkowego pozwolenia pozostanie w aktach, a drugi zwrócony zostanie podającemu o konsens.

Załatwienie podania w wypadkach w §. 3 wskazanych, nastąpić musi w trzech dniach.

§. 10.

Prawa prywatne.

Jeżeli przeciw zamierzonej budowie podniesiono zarzuty pochodzące z tytułu prawa prywatnego i takowe przy komisijnem zbadaniu planów nie mogły być w drodze ugody usunięte, może być udzielony konsens na budowę, której względy publiczne nie stoją na przeszkodzie. Co do zarzutów z tytułu prawa prywatnego podniesionych, ma zwierzchność gminna odesłać strony do drogi prawa.

W uchwale, konsens na budowę udzielającej, należy wyraźnie wymienić zarzuty, z tytułu prawa prywatnego podniesione i do drogi prawa odesłane.

Sąd rozstrzyga, czy budowa, dopuszczona ze względów publicznych, przeciw której podniesiono zarzuty z tytułu prawa prywatnego, ma być aż do rozstrzygnięcia sporu wstrzymana, albo czy i pod jakimi warunkami może być tymczasem prowadzona (§§. 340, 341, 342 ust. cywil.).

O innych zarzutach rozstrzyga zwierzchność gminna.

§. 11.

Załatwienie podania o konsens.

O załatwieniu podania o konsens zawiadomi zwierzchność gminna pisemnie, w każdym razie oprócz budującego, także strony interesowane.

§. 12.

Rozpoczęcie budowy.

Budowa może być rozpoczęta dopiero wtedy, gdy orzeczenie zawierające konsens stało się prawomocnem. Prawomocnem zaś staje się to orzeczenie wtedy, jeżeli do 14 dni po jego doręczeniu nie wniesiono żadnego rekursu.

§. 13.

Odnowienie konsensu.

Otrzymany konsens na budowę gaśnie, jeżeli dozwolona w nim budowa nie została rozpoczęta w przeciągu dwóch lat po zapadłej prawomocności orzeczenia. Jeżeli budowa rozpoczęta przed upływem tego terminu przerwana została przez przeciąg dwóch lat, zwierzchność gminna ma być naprzód uwiadomiona o zamierzonym dalszym prowadzeniu budowy, celem rozstrzygnięcia, czy budowa może być dokończona na podstawie pierwotnego planu, lub czy ze względu na zmienione stosunki zachodzi potrzeba rewizji planów i odnowienia konsensu.

Postępowanie w razie odnowienia konsensu ma być zastosowane do postanowień §§. 8 i 9.

§. 14.

Budowy na cele przemysłowe.

Przy budowach na przedsiębiorstwa przemysłowe, które w myśl ustawy przemysłowej wymagają zezwolenia władzy politycznej, pertraktacja budownicza ma być ile możności połączona z pertraktacją przemysłowo-policyjną.

W każdym razie konsens na taką budowę może być udzielony dopiero po prawomocnem zezwoleniu na prowadzenie przedsiębiorstwa.

§. 15.

Budowy w rejonie fortyfikacyjnym, tudzież obok dróg publicznych.

Przy budowach w rejonie fortyfikacyjnym, tudzież obok dróg państwowych, mają być zastosowane przepisy w tej mierze obowiązujące.

Odległość budynku od drogi krajowej i powiatowej ma wynosić przynajmniej trzy metry, a od drogi gminnej dwa metry. Wyjątek stanowią ullice i place, posiadające ustalone linie regulacyjne.

§. 16.

Budowy kolejowe i obok kolei żelaznych.

Przy budowach na gruntach kolei żelaznych (w myśl §. 2 ust. o budowie kol. żel. z dnia 19. Maja 1874 Dz. u. p. Nr. 70) i przy nowych budowlach, dobudowaniach i przebudowaniach obok już istniejących lub w budowie będących kolei żelaznych, względnie w rejonie pożarnym tychże, należy zastosować się do obowiązujących w tej mierze osobnych przepisów.

§. 17.

Budowy publiczne wykonywane przez państwo, kraj lub powiat.

Do przedsięwzięcia komisji na miejscu, do przesłuchania sąsiadów i innych interesowanych osób, co do możliwych zarzutów, powołaną jest polityczna władza powiatowa (a w miejscowościach, które mają własne statuta, władze gminne ustanowione jako polityczna władza powiatowa), która co do linii regulacyjnej i poziomu ma przesłuchać gminę, a jeżeli przeciw budowie nie wniesione zostały żadne zarzuty, zawiadomić o tem władzę budującą. Co do zarzutów nieusuniętych, rozstrzyga c. k. polityczna władza krajowa w porozumieniu z władzą, która wykonuje budowę. Co do zarzutów pochodzących z tytułu prawa prywatnego, postąpi c. k. polityczna władza krajowa według §. 10 ustawy.

Rozdział II.

Szczegółowe przepisy o budowlach.

§. 18.

Kierownictwo budowy.

Przy każdej budowie należy do samoistnego wykonania robót murarskich, ciesielskich i kamieniarskich używać tylko murarzy, cieśli i kamieniarzy posiadających przepisana w ustawie przemysłowej koncesyą.

Jeżeli do wykonania budowy ustanowiony zostaje kierownik, upoważniony w myśl ustawy przemysłowej do wykonywania takich czynności, budujący jest obowiązany uwiadomić o tem naczelnika gminy i wskazać nazwisko kierownika. Wszelka zmiana w tem kierownictwie ma być także podana do wiadomości naczelnika.

Przy znaczniejszych budowlach naczelnik gminy może znanlić budującego do ustanowienia takiego kierownika.

Kierownik budowy jest zarówno jak budujący odpowiedzialny za wszelkie naruszenie warunków konsensu, za odstąpienie od zatwierdzonych planów i w ogóle za wszelkie uchybienie przeciw przepisom tej ustawy.

Odstąpienie od zatwierdzonych planów jest dozwolone tylko w wypadkach, w których według §. 3. wystarcza uwiadomienie zwierzchności gminnej. Każde jednak odstąpienie od planu zatwierdzonego ma być podane do wiadomości zwierzchności gminnej.

§. 19.

Skład materiałów budowlanych.

Bez pozwolenia naczelnika gminy nie wolno składać na ulicy lub placu publicznym ani rumowiska ani materiału budowlanego.

Udzielając takie pozwolenie naczelnik może ustanowić stosowną opłatę, która wpływać ma do funduszu przeznaczzonego na utrzymanie ulic i placów w stanie odpowiednim.

W żadnym wypadku pozwolenie na zajęcie kawałka ulicy lub placu nie może pociągać za sobą dotkliwej ujmy dla komunikacji publicznej.

§. 20.

Środki utrzymania porządku.

Miejsce budowy przy ulicach lub placach publicznych należy na czas jej trwania zamknąć od tychże parkanem lub w inny stosowny sposób.

Budujący jest obowiązany uwiadomić naczelnika gminy o rozpoczęciu budowy tak wcześnie, by zarządzone być mogły środki potrzebne do utrzymania porządku.

Przy budowlach i naprawie ścian przypierających do ulic lub placów publicznych, winien budujący ustawić przepisane znaki ostrzeżenia, a nadto w przypadkach, w których nieuniknionem staje się chwilowe przerwanie komunikacji publicznej, dać baryerę, w nocy zaś oświetlić miejsce budowy latarnią.

§. 21.

Materiał do budowy.

W ogóle używać wolno do budowy tylko materiału ogniotrwałego.

Wyjątkowo na odleglejszych ulicach i przedmieściach, gdzie domy oddzielone są od siebie dziedzińcami, pustymi placami lub drzewami, wolno używać do budowy pruskiego muru lub drzewa. Jednak w budynkach dre-

wnianych ściany, przy których znajdują się kominy, piece i ogniska, mają być z cegieł murowane.

Jeżeli zachodzą pomienione stosunki wyjątkowe, Rada gminna oznaczy części obszaru miejskiego, w których domy stawiane być mogą tylko z materiału ogniotrwałego.

§. 22.

Grubość murów.

Grubość murów powinna być dokładnie oznaczona w planach budowy, a komisya badająca plany orzeknie, czy projektowana grubość murów odpowiada bezpieczeństwu publicznemu lub musi ulegz zmianie.

Jeżeli mury są ceglane, grubość ich w mieszkalnych budynkach (niepiętrowych) tudzież w piętrowych na piętrze najwyższym powinna wynosić co najmniej: przy ścianach zewnętrznych 45 cm. a przy ścianach wewnętrznych, na których pułapy spoczywają, 30 cm.

Na każdym wyższym piętrze grubość muru może być do 15 cm. mniejsza niżeli na piętrze bezpośrednio od niego niższym.

Grubość filarów z cegły powinna wynosić najmniej 75 cm.

Mury fundamentów powinny być o 15 cm. grubsze aniżeli spoczywające na nich ściany.

Powyższe miary odnoszą się do murów w stanie surowym, niewyprawionych.

§. 23.

Zbadanie gatunku materiału budowlanego.

Właściciel i kierownik budowy są obowiązani pod wspólną odpowiedzialnością używać dobrego, trwałego i wymaganiom konstrukcyi odpowiedniego materiału.

§. 24.

Wysokość pokojów, wysokość i szerokość drzwi i okien.

Budynki mieszkalne powinny być suche i posiadać dostateczny przystęp powietrza i światła.

Pokoje powinny być najmniej 2·50 m. wysokie, okna najmniej jeden metr wysokie a 60 cm. szerokie, drzwi wchodowe w pokojach najmniej 2 m. wysokie a jeden m. szerokie.

Okna w pokojach mają być dwuskrzydłowe.

§. 25.

Podłoga parterowych pokojów.

Podłoga parterowych pokojów powinna w budynkach mieszkalnych leżeć przynajmniej 30 cm. po nad powierzchnią terenu budowlanego, a w miejscach wystawionych na częsty wylew wód, wilne sień i podłoga wszystkich parterowych budynków mieszkalnych być położoną najmniej 32 cm. nad najwyższym stanem wody, a gdyby to było niemożliwem, najmniej 32 cm. nad stanem wody, powtarzającym się w krótszych odstępach czasu.

Również i przy przebudowaniu takich budynków należy się według możliwości stosować do powyższego przepisu.

§. 26.

Piwnice.

Piwnice pod budynkami powinny być sklepione. Wzbronionem jest budowanie piwnic pod ulicą lub placem publicznym, urządzenie wchodu do piwnic od ulicy lub placu publicznego, wreszcie urządzenie drzwi leżących.

Okna piwniczne ku ulicy lub placowi publicznemu muszą być tak urządzone, ażeby nie przeszkadzały komunikacji publicznej, nie zagrażały bezpieczeństwu publicznemu i nie szpeciły ulicy lub placu.

§. 27.

Zamieszkanie piwnic.

Urządzenie pomieszczeń w piwnicach jest wzbronione. Na warsztaty, kuchnie i stajnie mogą być użyte sklepiene piwnice tylko w takim razie, jeżeli ich wysokość od podłogi do podniebienia w sklepieniu wynosi $2\frac{1}{2}$ metra a najwyższy punkt sklepienia góruje nad poziomem ulicy o 75 cm.

Powietrze i światło muszą mieć dostateczny przystęp do takich piwnic za pomocą okien do otwierania.

§. 28.

Schody i klatka schodowa.

W domach piętrowych powinna istnieć za pomocą schodów komunikacja do wszystkich mieszkań, na strych, do piwnicy, na podwórze i na ulicę. Schody mają być przynajmniej jeden metr szerokie. Wysokość stopni na schodach nie powinna mierzyć więcej jak 16 cm., szerokość nie mniej jak 29 cm. w linii podziałowej. Linia podziałowa przyjmuje się w odstępnie 45 cm. od ściany. Poręcze muszą być tak urządzone, ażeby zesuwanie się po nich było niemożliwe. W domach piętrowych murowanych przynajmniej główne schody winne być ogniotrwałe. Władza może według przeznaczenia i rozmiarów budynku zarządzić wybudowanie jednych lub kilku ogniotrwałych schodów ubocznych. Schody zasklepiene z góry i z dołu mogą mieć stopnie drewniane.

Wzbronione są komórki pod schodami, tudzież ogniska, otwory kominowe i t. p. w klatce schodowej.

Klatkę schodową oddzielać ma od strychu powoła u dołu wyprawiona a na strychu wyłożona cegłą albo polepą z gliny 8 cm. grubą, drzwi na strych prowadzące powinny być żelazne, albo żelazną blachą od strony strychu pobite i w ogniotrwałej osadzie; drzwi leżące do podnoszenia są wzbronione.

§. 29.

Powała.

W budynkach mieszkalnych powoła strychowa powinna być urządzona ogniotrwałe z cegły albo polepy z gliny 8 cm. grubej.

Podłoga w tych budynkach musi być na każdym piętrze oddzielona od niżej położonej powoły warstwą suchego nasypu.

§. 30.

Pomieszkania na poddaszu.

Pomieszkania w obrębie poddasza czyli strychu są wzbronione.

Wyjątek stanowią pojedyncze pokoje w domach, których dachy mają strome kształty i tworzą przestronne poddasza, jednak tylko wtedy, jeżeli te domy są na mieszkanie dla jednej rodziny urządzone, od najbliższej granicy sąsiedniej najmniej 10 m. oddalone a pokoje te od strychu i sieni murowanymi lub przynajmniej ryglowami i tynkowanymi ścianami oddzielone i odpowiadają warunkom sanitarnym.

§. 31.

Latarnie w dachu.

Latarnie czyli klatki okien w dachu do oświetlenia schodów z góry, powinny być w budynkach murowanych całkowicie z cegły murowane i ognio-

trwale od poddasza zamknięte. Ramy i pręty przedziałowe u takich okien należy z żelaza sporządzić.

§. 32.

Kominy.

Kominy muszą być murowane. Ściany kominów powinny być najmniej 15 cm. grube. Wnętrze komina ma być gładko wytynkowane, a w obrębie strychu zewnętrzna część wyprawiona.

Zakładanie kominów na belkach lub podkładach drewnianych jest wzbronione, a wszelkie drzewo powinno być najmniej o 15 cm. oddalone od wewnętrznego obwodu komina.

Wpuszczanie drzewa w ściany kominowe jest wzbronione.

§. 33.

Otwory kominów.

Otwór wewnętrzny kominów przełazowych wynosić ma najmniej 48 cm. w kwadrat, a otwór kominów wąskich (cylindrowych) najmniej 15 cm. w średnicy, jeżeli zaś do jednego przewodu wchodzi dym z dwóch lub więcej ognisk, średnica kominów wąskich ma wynosić najmniej 20 cm.

Każdy komin powinien sięgać po nad grzbiet dachu ogniotrwałego przynajmniej 50 cm., a dachu nieogniotrwałego przynajmniej jeden metr.

§. 34.

Kierunek kominów.

Wszystkie kominy a szczególnie wąskie (cylindrowe) powinny być ile możliwości w pionowym kierunku stawiane. Większe pochylenie do poziomu nad 60 stopni jest zabronione. Pochyłość nie może sięgać poniżej 60 stopnia.

Jeżeli z konieczności na takie wyjątkowe pochylenie kominów wąskich zezwolono, wtedy należy w miejscach, gdzie się kierunek komina zmienia urządzić otwory do czyszczenia i mur tak zabezpieczyć, ażeby kule do czyszczenia kominów nie uszkadzały takowego.

§. 35.

Kominy fabryczne.

Kominy fabryczne i w ogóle kominy dla wielkich ognisk mają być tak urządzone, aby dym i sadza nie zanieczyszczały powietrza w sposób dla zdrowia szkodliwy albo dla sąsiadów dokuczliwy.

§. 36.

Kominy wąskie
(cylindrowe).

Wąskie (cylindrowe) kominy powinny poczynać się w piwnicach, a gdzie piwnic nie ma, w parterze.

Nad podłogą, gdzie się te kominy poczynają, również na strychu, powinny one być 1½ metra nad posadzką lub polepą zaopatrzone w podwójne, żelazne, szczelnie na klucz zamykać się dające drzwiczki do czyszczenia.

Jeżeli w pobliżu tych drzwiczek znajduje się materiał drewniany, powinien być ogniochronnie osłonięty. Jeżeli każde piętro ma mieć swoje własne kominy, to takowe mogą się poczynać na dotyczącem piętrze.

§. 37.

Ilość kominów.

Do jednego komina nie mogą wchodzić ogniska z kilku pięter.

§. 38.

Piece piekarskie,
wędzarnie.

Piece piekarskie i w ogóle piece dla celów przemysłowych, powinny być umieszczone w lokalu sklepionym. Posadzka przed ogniskiem powinna być ogniotrwale urządzona.

W wędzarniach ściany muszą być sporządzone z ogniotrwałego materiału i zaopatrzone w drzwi żelazne lub co najmniej blachą od środka obite.

Zawieszanie wędlin jest tylko na hakach lub prętach żelaznych dozwolone.

§. 39.

Stawianie kotłów parowych.

Kotły parowe powinny ile możliwości stać w odrębnym zabudowaniu. Stanowczo wzbronione jest ustawienie kotłów parowych pod lokalem mieszkalnym lub roboczym, niemniej urządzenie sklepień lub pował nad nimi. Tylko w razie udowodnionej konieczności może być dopuszczonem urządzenie lekkiej powały.

§. 40.

Piece pokojowe.

Piece pokojowe, stojące bezpośrednio na podłodze nieogniotrwałej, powinny uć podmurowane na 30 cm. a piece na nóżkach stojące na 15 cm. Przed drzwiczkami pieców należy podłogę od ognia zabezpieczyć.

Wzbronione jest używanie pieców żelaznych tam, gdzie się wyrabia lub gromadzi materiał łatwo zapaleniu podlegający. Wzbronionem jest także zastępywanie murowanych kominów rurami blaszanymi wewnątrz budynku i prowadzenie takich rur przez ściany drewniane lub dachy nieogniotrwałe.

Rury do odprowadzenia dymu nie mogą wychodzić na dziedziniec lub inne miejsce otwarte.

§. 41.

Kuchnie.

Podłoga w kuchni powinna być dokoła ogniska kamieniem lub cegłą wyłożona.

Nad ogniskiem otwartem umieścić należy murowaną albo blaszaną kapę tak, by po wszystkich stronach o 30 cm. po za krawędzie wystawała. Dym z otwartych ognisk wolno odprowadzać tylko kominami przełazowymi.

W kuchniach tak zwanych angielskich mają być urządzone celem odprowadzania pary otwory wentylacyjne z drzwiczkami żelaznymi.

§. 42.

Stodoły, szopy, drewnutnie i t. p.

Stodoły, szopy, drewnutnie i inne tego rodzaju budynki, jeżeli są zbudowane z materiału nieogniotrwałego lub nieogniotrwale pokryte, muszą być od budynku mieszkalnego, a względnie od kuchni dziesięć metrów oddalone, a mogą być tylko w takim razie przybudowane jeżeli przyległe izby mieszkalne oddzielone będą od nich trwałym murem ogniochronnym.

§. 43.

Suszarnie, cegielnie i piece do wypalania wapna.

Suszarnie na owoce, len lub konopie, powinny być od innych budynków przynajmniej trzydzieści metrów oddalone.

Cegielnie i piece do wypalania wapna powinny zawsze stać po za obrębem obszaru miejskiego.

§. 44.

Pokrywanie dachów. Dachy budynków muszą w ogóle być pokrywane łupkiem, dachówką, blachą lub innym ogniotrwałym materiałem.

Używanie nieogniotrwałego materiału do pokrywania dachów jest wyjątkowo tylko tam dozwolone, gdzie podług §. 21. tej ustawy wolno używać nieogniotrwałego materiału do budowy domów.

W takim razie oznaczy Rada gminna części obszaru miejskiego, w których dachy domów mają być pokrywane tylko materiałem ogniotrwałym.

§. 45.

Wyjątek od obowiązku pokrywania dachów ogniotrwałym materiałem. W ciągu pierwszych dwóch lat po wejściu w życie tej ustawy, Wydział krajowy może uwolnić na pewien ściśle oznaczony okres czasu od obowiązku pokrywania dachów ogniotrwałym materiałem te gminy miejskie, które posiadają ludność ubogą i położone są w okolicach, gdzie pokrywanie dachów ogniotrwałym materiałem spotkałoby się na razie z trudnemi do pokonania przeszkodami.

Prośbę o takie wyjątkowe uwolnienie wniesie naczelnik gminy na podstawie uzasadnionej uchwały Rady gminnej do Wydziału powiatowego, który zbada stosunki i sprawę całą przedstawi Wydziałowi krajowemu.

§. 46.

Pokrywanie dachów słomą. Pokrywanie dachów słomą jest w ogóle wzbronione nawet co do zabudowań gospodarskich.

Tylko na przedmieściach, zupełnie oddzielonych, może naczelnik gminy wyjątkowo udzielić pozwolenia do pokrycia dachu słomą dla ludności uboższej, jeżeli odległość jednego budynku od drugiego odpowiada warunkom bezpieczeństwa publicznego, albo jeżeli jeden budynek jest szeregiem drzew od drugiego oddzielony.

§. 47.

Mury ogniochronne. W budynkach murowanych, których długość wynosi więcej jak 25 m., strych powinien być przedzielony ogniochronnym murem.

Mur ogniochronny powinien oddzielać także dachy budynków, łączących się ze sobą lub oddzielonych od siebie przestrzenią nieprzewyższającą dziesięciu metrów.

Mur ogniochronny powinien sięgać po nad dach o 35 cm.

Przejścia znajdujące się w murze ogniochronnym w obrębie strychu muszą być zaopatrzone w drzwi żelazne, ogniotrwale osadzone, które się same zamykają.

§. 48.

Wiązanie dachowe. Wiązanie dachowe należy budować oddzielnie od powały strychowej i od muru ogniochronnego. Od tego przepisu można przy użyciu potrzebnych środków bezpieczeństwa odstąpić w ówczas, jeżeli według §. 21. niniejszej ustawy do budowy domu może być użytym materiał nie ogniotrwały, lub tam gdzie dozwolone są izby pod dachem (poddasze). Ani w powałę ani w mur nie wolno wpuszczać żadnych drewnianych części konstrukcyi dachów.

§. 49.

Rynny.

Od ulic i placów publicznych dachy budynków mają być zaopatrzone w rynny odpowiednich rozmiarów z kruszcu lub innego nieprzemakalnego materiału.

Rury spustowe powinny być jak najbliżej muru urządzone i ile możności wprost do kanału wprowadzone, a jeżeliby to połączone było z trudnościami na uwzględnienie zasługującymi, to w takim razie wylot ma być najwyżej 30 cm. nad chodnikiem umieszczony.

§. 50.

Wychodki i zbiorniki kloaczne.

W każdym domu mieszkalnym mają być urządzone wychodki.

W domach piętrowych wychodki znajdować się muszą w bezpośrednim połączeniu z budynkiem, w parterowych zaś mogą być urządzone obok, w bliskości budynku, jednak w ten sposób, ażeby nie były widoczne od ulicy lub placu publicznego. Wychodki mają być budowane według prawideł higienicznych i w takiej liczbie, aby na dwa mieszkania przynajmniej jedna komórka przypadła.

Zbiorniki dla nieczystości z wychodków powinny być urządzone z łatwym i trwałym odpływem do jam kloacznych, kanałów albo przyrządów beczkowych, stosownie do systemu zaprowadzonego w gminie co do odpływu nieczystości. Rada gminna wyda obowiązujące przepisy co do tego systemu.

Oddalenie zbiorników od granicy sąsiedzkiej musi wynosić najmniej 2 metry, a oddalenie od najbliższej studni najmniej ośm metrów. W gęsto zabudowanych częściach miasta zbiorniki te powinny być murowane na cencie z dnem nieprzepuszczalnym i zaopatrzone w odpowiednie nakrycie z otworem do czyszczenia.

Jeżeli nieczystości spływają do głównego kanału, budujący jest obowiązany urządzić w swojej realności kanały poboczne, murowane i kryte, które przy szerokości 60 cm. winny wynosić w poprzecznym przekroju przynajmniej $\frac{1}{2}$ metra kwadratowego,

§. 51.

Odpływ nieczystości z budynków.

Odprowadzanie wszelkich nieczystości z budynków na ulice lub place publiczne jest bezwarunkowo wzbronione nawet w starych budynkach.

§. 52.

Balkony i ganki.

Przy budowie balkonów i ganków naczelnik gminy jest obowiązany czuwać nad tem, ażeby nic nie ucierpiało ani komunikacja publiczna, ani regularny kierunek ulicy.

Ganki w budynkach murowanych, jeżeli służą za wyłączną komunikacją do pomieszczeń, muszą być ogniotrwałe urządzone.

§. 53.

Przedmioty na linii frontowej ulicy sięgające.

Schody przed domami, kraty i poręcze, jakoteż inne tego rodzaju przedmioty nie powinny wystawać po za linię frontową ulicy.

Okna lub okiennice na ulice wychodzące, które nie są umieszczone w wysokości przynajmniej 2 do 3 m. nad chodnikiem, należy urządzić do otwierania na wewnątrz, lub tak, aby na ulicę nie sterczały i zupełnie do

mur przylegały. W ten sam sposób mają być urządzone drzwi, na zewnątrz od ulicy otwierane.

§. 54.

Budynki przy ulicach i placach publicznych.

Przy głównych ulicach na froncie wolno stawiać tylko budynki główne. Budynki podrzędne, służące na gospodarcze lub tym podobne cele, jako to: stajnie, wozownie itd., mają być w podwórzu umieszczone.

Gdyby ze względu na położenie miejscowe budynki te tylko przy froncie ulicy postawione być mogły, a względy publiczne nie stały na przeszkodzie, może być pozwolenie na to wyjątkowo udzielone. W takim razie jednak budynki te powinny posiadać odpowiednią fasadę.

Budynki frontowe muszą przypierać bezpośrednio do siebie lub do granicy sąsiedniej. W przeciwnym razie odległość ich powinna wynosić najmniej 6 m, a fasada przyczółka domu ma być zastosowana do fasady frontowej.

§. 55.

Domy parterowe przy głównych ulicach.

Rada gminna może oznaczyć okręg miasta, w którym tylko domy piętrowe stawiać wolno. W takim razie może Rada gminna wyjątkowo dozwolnić budowy domu parterowego w tym okręgu, jednak tylko pod warunkiem wyprowadzenia murów w takiej grubości, ażeby w danym razie nasadzenie piętra było możliwe. Przepis ten jednak nie tyczy się domów położonych w ogrodzie.

§. 56.

Cofnięcie budynków głównych od frontu.

Budynki główne przy ulicach głównych (§. 54.) należy stawiać bezpośrednio w linii frontowej tych ulic. Jeżeli przed takimi budynkami ma być urządzonego ogród lub zajazd, cofnięcie od frontu może być dozwolone pod następującymi warunkami:

a) budynek cofnięty powinien być tak budowany, jak to dla domów przepisano;

b) odstęp budynku od ulicy nie powinien wynosić mniej jak 3 m., a plac ten nie może być użyty na budynki podrzędne, magazyny, składy lub w inny sposób szpecący;

c) od ulicy budynek powinien być odgraniczony sztachetami.

§. 57.

Chodniki.

Budujący jest obowiązany urządzić przed swoim domem chodnik, którego późniejsze utrzymanie w dobrym stanie należy do gminy.

Z jakiego materiału chodnik ma być urządzone, oznacza rada gminna.

§. 58.

Niezabudowane grunta.

Przy ulicach i placach głównych wszystkie grunta niezabudowane, powinny być parkanem lub w inny stosowny sposób zamknięte.

Naczelnik gminy może rozporządzić, ażeby niezabudowane grunta także przy innych ulicach i placach zostały oparkanione lub ogrodzone.

§. 59.

Fasady domów.

Fasady domów frontowych powinny być ile możliwości zgodne z zasadami dobrego smaku. Wzbronionem jest używanie takich kolorów, które jaskrawością szpecą widok albo oczy rażą.

§. 60.

Studnie.

Gdzie miejscowe stosunki tego wymagają i nie zachodzą nadzwyczajne trudności, budujący jest obowiązany urządzić na gruncie budowlanym studnię, jeżeli takowa urządzona być może w przepisanej w §. 50. odległości od jam kłoczących, kanałów i gnojowisk.

§. 61.

Zabudowanie znacznie-
szego obszaru.

Jeżeli na budowę ma być użyta część znacznieszego obszaru do zabudowania przeznaczonego, właściciel tego obszaru jest obowiązany postarać się najpierw o zatwierdzenie podziału tego obszaru na parcele budowlane. W tym celu winien przedłożyć naczelnikowi gminy w dwóch egzemplarzach plan podziału na parcele z oznaczeniem wymiaru całego obszaru i pojedynczych parceli, niemniej plan sytuacyjny i niwelacyjny. Naczelnik gminy zarządzi oględziny a spisany protokół przedłoży Radzie gminnej, która zatwierdzi projektowany podział bezwarunkowo lub z pewnemi zastrzeżeniami.

Przy zatwierdzeniu planów takiego podziału powinny być uwzględnione potrzeby komunikacji publicznej, bezpieczeństwo przyszłych budynków na wypadek pożaru i ich warunki sanitarne.

Jeżeli celem stosownego podziału gruntu na parcele budowlane nastąpić ma na żądanie właściciela sprostowanie lub rozszerzenie przylegającej ulicy, albo utworzenie nowej ulicy, grunt ten przeryznającej, właściciel obowiązany jest potrzebną na to przestrzeń gruntu odstąpić gminie bezpłatnie, jednak nie w większej szerokości jak 20 metrów.

Gdyby zaś ze względów publicznych uznana została potrzeba utworzenia nowej ulicy przez grunta prywatne albo sprostowania lub rozszerzenia istniejącej ulicy, winien będzie właściciel gruntu odstąpić potrzebną na to przestrzeń za wynagrodzeniem.

W każdym razie, jeżeli strony o kwotę wynagrodzenia się nie zgodzą, oznaczona będzie takowa sądownie.

§. 62.

Odbudowanie zniszczonych
części miasta.

W razie zniszczenia całej części obszaru miejskiego w skutek pożaru, wylewu lub innych wypadków elementarnych, zwierzchność gminna ma przed odbudowaniem zniszczonych domów sporządzić plan regulacyjny tej części.

W tym celu zwierzchność gminna zarządzi oględziny odbudować się mającej części. W skład komisji wchodzi naczelnik gminy lub jego zastępca z asesorami i znawcami. Strony interesowane otrzymają zaproszenie do udziału z oznaczeniem terminu oględzin.

Na podstawie protokołu oględzin sporządzi zwierzchność gminna plan regulacyjny i przedłoży go Radzie gminnej do zatwierdzenia.

§. 63.

Plan regulacyjny.

Przy sporządzeniu tego planu regulacyjnego zwierzchność gminna przestrzegać będzie głównie następujących okoliczności:

1) aby w odbudować się mającej części usunięto ile możności wszystko, coby w przyszłości grozić mogło ponowieniem się klęski w tak znacznych rozmiarach;

2) aby rozkład i położenie budynków odpowiadały jak najlepiej sanitarnym wymaganiom;

3) aby ścieki, kanały i w ogóle odprowadzenie nieczystości zostało w system ujęte;

4) aby drogi i ulice były szerokie, proste i równe.

§. 64.

Sadzenie drzew między budynkami.

Przy stawianiu budynków słomą pokryć się mających, budujący jest obowiązany oddzielić szeregiem drzew taki budynek od innych budynków swoich i sąsiednich

§. 65.

Plantacje.

Zwierzchność gminna jest obowiązana pielegnować starannie istniejące plantacje i urządzać ile możności nowe na pustych placach należących do gminy.

Gdzie na to stosunki miejscowe zezwalają, obowiązana jest zwierzchność gminna zasadzać drzewa na placach publicznych i otoczonych budynkami i przy ulicach obok chodników.

Rozdział III.

Zamieszkanie nowo wybudowanych i utrzymanie istniejących budynków.

§. 66.

Pozwolenie na zamieszkanie.

Budynki nowo wystawione lub przekształcone nie mogą być ani zamieszkałe, ani na inny cel użyte przed uzyskaniem pozwolenia zwierzchności gminnej.

Przed udzieleniem takiego pozwolenia, odbyć się musi na miejscu komisyjne zbadanie stanu budynku pod względem sanitarnym i bezpieczeństwa publicznego.

Komisya badająca stan budynku składać się ma z naczelnika gminy lub jego zastępcy, lekarza i technicznego znawcy. Komisya zbada, czy wykonana budowa jest zgodna z planem zatwierdzonym, czy odpowiada wymogom sanitarnym i warunkom bezpieczeństwa publicznego; poczem zwierzchność gminna według wyniku oględzin załatwi odnośną prośbę budującego.

§. 67.

Termin zamieszkania.

Budynek murowany, podczas wiosny pod dach doprowadzony a w jesieni narzucony, może być dopiero w następnej wiosnie zamieszkały. Budynek zaś w jesieni pod dach doprowadzony, a w następnej wiosnie narzucony może dopiero w jesieni do zamieszkania być oddany. Jeżeli w powyższych okresach czasu tylko niektóre części domu zostały wykończone, naczelnik gminy może udzielić pozwolenie także na częściowe zamieszkanie budynku, jeżeli zachodzą warunki w ostatnim ustępie §. 66. określone.

§. 68.

Taksy za oględziny.

Oględziny nowo wybudowanych domów ze strony naczelnika gminy odbywają się bezpłatnie. Tylko dla znawców uścić ma budujący takse przez Radę gminną ustanowić się mającą.

§. 69.

Czyszczenie placu
budowy.

Właściciel budynku jest obowiązany, usunąć po wykonaniu budowy własnym kosztem gruz, ziemię wykopaną i wszystkie inne przedmioty tamujące komunikacją lub zanieczyszczające ulicę albo plac publiczny, dalej doły zasypać, nadwerżony chodnik lub bruk naprawić, słowem plac lub ulicę do pierwotnego stanu przywrócić.

§. 70.

Utrzymanie istniejących
budynków.

Każdy właściciel budynku jest obowiązany utrzymywać takowy w dobrym stanie, czysto i porządkie. Mianowicie zapobiegać powinien wszelkim uszkodzeniom, które mogą niekorzystnie wpłynąć na bezpieczeństwo publiczne lub zdrowie mieszkańców albo oszpecić ulicę lub plac publiczny.

§. 71.

Budynki zawaleniem się
grożące.

Jeżeli budynek zamieszkały lub na inny cel używany grozi niebezpieczeństwem zawalenia się, naczelnik gminy zarządzi komisyjne zbadanie stanu rzeczy i podług stopnia sprawdzonego niebezpieczeństwa poleci właścicielowi z wyznaczeniem stosownego terminu i z zagrożeniem następstw prawnych (§ 82.) opróżnienie i zabezpieczenie starego budynku aż do wykonania potrzebnych napraw, albo nawet całkowite lub częściowe rozebranie budynku.

§. 72.

Naprawa dachów.

W tych częściach obszaru miejskiego, w których w przyszłości tylko domy z ogniotrwałym dachem mogą być budowane (§. 44), łatanie istniejących dachów gontowych dozwolone jest tylko w tych wypadkach, jeżeli wiązanie stolca jest zdrowe, a pokrycie w tak dobrym stanie zachowane, że jednorazowe wyłatanie w granicach $\frac{1}{4}$ płaszczyzny dachu na każdej połaci jest wystarczające.

Przed rozpoczęciem łatania dachu należy uzyskać zezwolenie zwierzchności gminnej.

Rozdział IV.

Organa wykonawcze.

§. 73.

Naczelnik i zwierzchność
gminy.

Naczelnik gminy czuwa nad przestrzeganiem przepisów tej ustawy. — W czasie trwania budowy naczelnik gminy może w każdej chwili zbadać na miejscu, czy plany zatwierdzone są ściśle przestrzegane i czy do budowy używani są kierownicy i rzemieślnicy posiadający prawnie wymagane warunki (§. 18).

Pozwoienia na budowę (konsensy) udziela zwierzchność gminna.

Od rozporządzeń naczelnika i zwierzchności gminnej może być wniesiony rekurs w terminie 14 dni do Rady gminnej na ręce naczelnika gminy.

§. 74.

Rada gminna.

Rada gminna załatwia następujące sprawy :

1. Rozstrzyga rekursy, wniesione od rozporządzeń naczelnika i zwierzchności gminy (§. 73);

2. zatwierdza plany budynków, na cele gminy lub zakładów gminnych przeznaczonych;
3. oznacza części obszaru miejskiego, w których do budowy może być użyty tylko materiał ogniotrwały (§. 21);
4. oznacza części obszaru miejskiego, w których dachy domów mogą być pokrywane tylko materiałem ogniotrwałym (§. 44);
5. uchwała w sprawie wyjątkowego uwolnienia gminy miejskiej od obowiązku pokrywania dachów ogniotrwałym materiałem (§. 45);
6. zatwierdza plany podziału znaczniejszych obszarów na parcele budowlane (§. 61);
7. zatwierdza plany regulacyjne przy odbudowaniu zniszczonych części miasta (§. 62);
8. zarządza sporządzenie ogólnego planu miasta i czuwa nad jego peryodycznym uzupełnianiem przez naczelnika gminy;
9. wydaje obowiązujące przepisy o systemie kanalizacji (§. 50);
10. oznacza materiał, z jakiego właściciele nowo wybudowanych domów urządzić mają chodniki (§. 57);
11. oznacza taksy jakie uiszczać mają właściciele nowo wybudowanych domów z powodu oględzin, poprzedzających konsens na użycie budynku (§. 68).

Uchwała Rady gminnej w sprawach tu pod 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9, i 10 określonych, winny być ogłoszone w obrębie gminy. — Od tych uchwał wolno stronom interesowanym wnieść za pośrednictwem naczelnika gminy rekurs do Wydziału powiatowego w ciągu 30 dni po ich ogłoszeniu.

Do rekursu od uchwały Rady gminnej tu pod 1 oznaczonej, na ręce naczelnika gminy wnieść się mającego, służy termin 14 dni po doręczeniu uchwały.

§. 75.

Wydział powiatowy. Wydział powiatowy załatwia rekursy przeciw uchwałom Rady gminnej, w §. 74. wyszczególnionym.

§. 76.

Wydział krajowy. Wydział krajowy załatwia jako ostatnia instancja rekursy przeciw orzeczeniom Wydziału powiatowego.

Rekursy do Wydziału krajowego mają być wnoszone w 14to-dniowym terminie za pośrednictwem Wydziału powiatowego.

§. 77.

Władze polityczne. Prawa zastrzeżone politycznym władzom w §§. 104, 105 i 106 ustawy gminnej z 12. Sierpnia 1866. pozostają nietknięte.

Rozdział V.

Kary za przekroczenia przepisów budowniczych.

§. 78.

Przekroczenia objęte
ustawą karną.

Przekroczenia przepisów budowniczych objęte ustawą karną będą dochodzone i karane przez właściwe sądy.

§. 79.

Inne przekroczenia.

Co do innych przekroczeń przepisów w tej ustawie zawartych, prawo karania służy naczelnikowi gminy z dwoma asesorami. Przekroczenia te karane będą stosownie do stopnia winy i wynikającego z niej niebezpieczeństwa publicznego pieniądze w wysokości od 5 do 100 złr. albo w razie niemożności uiszczenia kary pieniężnej aresztem od 24 godzin do 20 dni.

§. 80.

Rekursy przeciw orzeczeniom karnym.

Rekursy przeciw orzeczeniom karnym naczelnika (§. 79) mają być wnoszone do politycznej władzy powiatowej (§. 61. ustawy gminnej).

§. 81.

Budowy wykonane bez konsensu lub wbrew konsensowi.

W razie rozpoczęcia budowy bez konsensu lub wykonywania takowej wbrew zatwierdzonemu planowi, naczelnik gminy może obok kary pieniężnej lub kary aresztu zarządzić wstrzymanie lub zniesienie nieprawnie wykonanej budowy albo wskazać dodatkowo warunki, do których budujący winien się zastosować.

§. 82.

Wykonanie prawomocnych poleceń.

Jeżeli właściciel budynku mimo nałożenia kary pieniężnej za niedotrzymanie pierwszego terminu nie uczyni w drugim przez zwierzchność gminną oznaczyć się mającym terminie zadość prawomocnemu poleceniu organów powołanych do wykonania tej ustawy, zwierzchność gminna wykona to polecenie na jego koszt i stratę.

Rozdział VI.

Postanowienia co do obszarów dworskich.

§. 83.

W miasteczkach, w których obszar dworski nie jest wcielony do związku gminnego, podlegają części obszaru dworskiego w obrębie miasteczka położone postanowieniom niniejszej ustawy. Wykonywanie na tychże częściach wszystkich czynności policyi budowniczej należy do zakresu działania gminy

Rozdział VII.

Postanowienia końcowe.

§. 84.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.